

benten for, at han skulde gaa sin Vej; det synes imidlertid, at den høitærede Minister er haardhertet og ikke vil lade sig bestemme af de fagre Ord, det ærede Medlem brugte. Jeg skjønner nu ikke rettere, end at det i dette Dieblit forholder sig, ligesom det saa ofte har forholbt sig, naar vi have haft Situationer som denne, at det, hvorpaa der stiles, er at indtage en saadan Stilling til Spørgsmaal paa Finantsloven, at man tror derigjennem at kunne rokke Regjeringens Stilling; jeg skjønner i ethvert Fald ikke rettere. Ganste vist taler man ikke nu fuldt saa stærkt som tidligere om, at Regjeringen skal gaa sin Vej, og at det vil være Betingelsen for, at man skulde give efter og komme modstaaende Anstuelser imøde, men engang imellem kommer der Uttringer, som ere tilstrækkelig tydelige til, at man ikke kan tage feil. Den Talemaade, der nu stadig føres i Anledning af Stridspunkterne paa det foreliggende Finantslovsforslag, er, at man siger, at Folkethinget har et absolut Veto overfor Spørgsmaal om nye Bevillinger paa Finantsloven. Til andre Lider har det lydt anderledes. I 1873 negtede man Finantsloven, men det var et Experiment, om hvilket man senere udtalte, at man ikke vilde gjentage det. I 1877 (Afbrudelse), jo 1877, da man vel at mærke følte sig saa stærk efter den store Valgfeir, man havde vundet den 25de April 1876, gif man til at gjøre Finantsloven uantagelig for Regjeringen ved paa den at indbringe nogle Spørgsmaal til Afgjørelse, som det andet Thing ikke vilde finde sig i. Dette førte til den bekjendte Tilstand fra Foraaret 1877, men det synes ogsaa at være et Experiment, man ikke vil gjentage. (Højen: Vil det ærede Medlem ikke tale om 1875?) Ja, det kunde jeg meget godt gjøre, thi de Herrer vandt jo heller ikke det Mindste ved den Optreden, de lagde for Dagen i 1875. Dernæst talte det ærede Medlem om bestemte Handlinger fra Regjeringens Side, idet den havde opløst Folkethinget tvende Gange sidste Sommer, og han sagde, at det var Noget, der havde en Væg ogsaa til den anden Side. Det er dette Udtryk, jeg vil bede bemærket, thi det forekommer mig ved nøie at overveie denne Tale om det absolute Veto, som stadig bliver brugt, at det ogsaa turde være Noget, der har en Væg til den anden Side. Det er aldeles utvivlsomt, at de Stridt, man gjorde i 1873 ved at negte Finantsloven og i 1877 ved paa anden Maade at gjøre Finantsloven uantagelig, var Noget, der havde Væg ogsaa til den anden Side, og det kunde let være, at der om det, man nu for Tiden vil bringe i Anvendelse, vil gjælde det Samme, enten det saa bliver denne Regjering eller en følgende. Naar der nemlig er Tale om, hvem der kan tænkes at have størst Interesse af, at nye Bevillinger uantastede kunne komme ind paa Finantsloven, saa

turde det være, at det oftere kunde hende, at dette Thing havde Interesse i, at disse nye Bevillinger bleve uantastede, og at det let vilde kunne hende, at det andet Thing oftere havde Interesse i netop at anvende et absolut Veto overfor nye Bevillinger. Jeg vil ikke opfaste mig til Spørgsmaal med Henhyn til Fremtiden, Ingen kan vide, hvilke Spørgsmaal der kunne blive reiste fra den ene eller den anden Side, men saameget turde i ethvert Fald være sikkert, at, dersom det andet Thing overfor de nye Bevillinger, til hvilke Initiativet er taget her i Thinget i den Næste Aar, som de Fleste af os kunne huske, vilde have anvendt et absolut Veto, hver Gang disse nye Bevillinger i Virkeligheden ikke havde været stemmende med det andet Things Opfattelse af, om de vare strengt nødvendige eller burde gives, saa vilde det være dette Thing, der vilde blive brøstholden ved Anvendelsen af den Theori om det absolute Veto fra det enkelte Things Side, som Flertallet her opstiller. (Afbrudelse af Berg). Det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds spørger, hvem det er, der opstiller den; det er det ærede Flertals Ordfører i denne Sal. (Afbrudelse). Nei, det staaar virkelig i Tidenden, det foreligger trykt fra tidligere Forhandlinger om Finantsloven netop i indværende Samling, saa at det slet ikke kan bestrides. Jeg skulde tage meget feil, om ikke den ærede Ordfører brugte disse Uttringer baade ved 2den og 3die Behandling af Finantsloven, men ialtsald brugte han dem ved 3die Behandling. Jeg ser derfor med nogen Fortrøstning paa Kampen i dette Dieblit. Den er ganste vist ikke hyggelig, men jeg tror, at det Middel, de Herrer bringe i Anvendelse, er et Vaaben, der har Væg til begge Sider, og at det let engang ogsaa kan blive vendt imod dem selv. (Berg: Det glæder det ærede Medlem sig til). Nei, jeg glæder mig ikke dertil, og derfor vilde jeg ønske, at de ærede Herrer af Flertallet nu ikke vilde bruge dette Vaaben. Jeg forlanger ikke, at de skulle undertaste sig — derom har jo ogsaa Mindretallet udtalt sig tilstrækkelig tydeligt, hvad dets Ønske er. Jeg forlanger ikke Undertastelse, og jeg venter ikke, at en saadan ubetinget skal finde Steb enten fra den ene eller den anden Side; men det, jeg baade venter og ønsker, er, at man, om jeg saa maa sige, fra begge Sider bliver enig om at stikke Sværdet i Skeden og slutte Fred og ikke drage et Sværd, der kunde have den Egenskab, at det skar til begge Sider. Jeg skal endnu berøre en enkelt Uttring, der falbt fra den ærede Ordfører, da han første Gang havde Ordet, idet han nemlig blandt Andet ogsaa bebrejdede den nuværende Regjering, at den opløste Folkethinget i Foraaret, inden den lod Finantsloven komme i Fællesudvalg. Jeg skal ikke komme dybere ind paa dette Spørgsmaal overfor den ærede Ordfører, men kunde dog